

การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาณพนธ์
ของ
อนันต์นพ นิรมล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
เมษายน 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177572

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปัญหาการศึกษาหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน

..... กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

..... กรรมการ

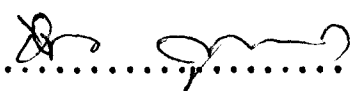
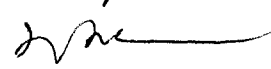
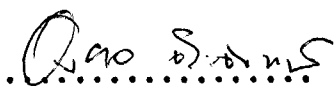
..... กรรมการ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากฎหลักสูตร
ปัญหาการศึกษาหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

 ประธาน
.....
 กรรมการ
.....

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
.....
 กรรมการ
.....
 กรรมการ
.....

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความอนุเคราะห์จากรองศาสตราจารย์
ชม ภูมิภาค ประธานกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิลาศ
เกษม ภูมิภาค กรรมการผู้ควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ อาจารย์อ่องอาจ จิยจันทร์ กรรมการ
สอบปากเปล่าเกี่ยวกับปริญญานิพนธ์ อาจารย์สมหวัง คุรุรัตน์ เลขาธิการกรรมการ
พิจารณาเค้าโครงปริญญานิพนธ์ และคณาจารย์ในภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาทุกท่าน
ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ คุณสมปอง ภูวรางกูร ที่ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ตลอดจน
ช่วยเหลือทางในการทำวิจัยตลอดมาอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์สัญญา วันงาม และคณาจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีทาง
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พินิจโลก สร้างรากฐานให้ผู้วิจัยได้ก้าวมาถึงขั้นนี้

ขอขอบคุณ คุณอิทธิศักดิ์ ชูสินธ์ คุณศิริลักษณ์ สันพัฒนานุกุล คุณนครินทร์
เหมกิตวิวัฒน์ เพื่อนร่วมรุ่น ปี 2528 ตลอดจนเจ้าหน้าที่สำนักวิทยุโทรทัศน์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง ที่ให้ความช่วยเหลือกำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังใจ แก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณ คณะครูโรงเรียนอนุบาลพินิจโลก คณะครูโรงเรียนวัดทุ่งตาเปรี้ยว
อาจารย์พินิจ ทั้งตระกูล อีกทั้งนักเรียนทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บ
ข้อมูลเป็นอย่างดี

ท้ายที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่แน่งน้อย นิรมล เป็นอย่างสูง ที่ให้การ
ส่งเสริมสนับสนุนให้การศึกษาแก่ผู้วิจัยตั้งแต่คนจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

อนันต์พ นิรมล

เมษายน 2531

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เครื่องแทปโทรทัศน์และแทปโทรทัศน์	8
เอกสารเกี่ยวกับคุณค่าของแทปโทรทัศน์	9
การวิจัยเกี่ยวกับโทรทัศน์การศึกษา	11
การวิจัยในต่างประเทศ	11
การวิจัยในประเทศไทย	14
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	19
3 วิธีดำเนินการทดลอง	20
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	20
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	21
การดำเนินการทดลอง	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	25
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	26

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
	เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้	28
	เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ	29
5	บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	30
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	30
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	30
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	30
	การดำเนินการทดลอง	31
	การวิเคราะห์ข้อมูล	32
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	32
	อภิปรายผล	32
	ข้อเสนอแนะ	34
	บรรณานุกรม	36
	ภาคผนวก	41
	ภาคผนวก ก.	42
	ภาคผนวก ข.	58
	ภาคผนวก ค.	61
	ภาคผนวก ง.	65
	ภาคผนวก จ.	68
	ภาคผนวก ฉ.	71

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการวิจัย	25
2 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้	28
3 เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ	29

ภูมิหลัง

ปัจจุบันวิทยาการต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว สิ่งประดิษฐ์และนวัตกรรมใหม่ ๆ เกิดขึ้นเสมอ วงการต่าง ๆ ใ้ค้นำเอาเทคโนโลยีเหล่านี้ไปใช้เพื่ออำนวยความสะดวก ทำให้ปริมาณของงานเพิ่มขึ้น อาทิเช่น วงการแพทย์ วงการอุตสาหกรรม วงการสื่อสารคมนาคม วงการพาณิชย์ ตลอดจนการศึกษาใ้ค้นำเอาเทคโนโลยีใหม่ ๆ เหล่านี้มาใช้กันอย่างเหมาะสม ในวงการศึกษามีหน้าที่พัฒนามนุษย์ใ้ค้นำเอาเทคโนโลยีมาใช้เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา การศึกษาเพื่อมวลชน การศึกษาลดอคติ การขาคโอกาสในการศึกษา และการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ดังจะเห็นได้จากนโยบายและมาตรการการพัฒนาคุณภาพการศึกษา การศึกษาของแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (2530 - 2534) ใ้คกำหนดใ้ให้มีการพัฒนาเนื้อหาสาระและวิธีเรียนวิธีสอนใ้ทันกับความก้าวหน้าทางวิชาการ และความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม โดยการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้เพื่อให้เกิดทักษะสามารถนำไปประยุกต์ใ้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนมีการส่งเสริม ปรับปรุง ผลิต วัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอนใ้มีปริมาณและคุณภาพเพียงพอ

การประถมศึกษาเป็นการจัดการศึกษาภาคบังคับที่มุ่งใ้ให้มวลชนใ้ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง นักการศึกษาใ้ปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรตลอดมา เพื่อใ้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง จวบจนถึงปัจจุบันใ้ใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ซึ่งใ้คกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรไว้ 4 กลุ่มประสบการณ์คือ กลุ่มทักษะ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

และได้เพิ่มกลุ่มประสบการณ์พิเศษขึ้นสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2525 : ค) ภายหลังจากที่ได้ใช้หลักสูตรนี้แล้วได้มีหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรออกประเมินและติดตามผลการเรียนการสอนในทุกกลุ่มวิชา เพื่อให้เกิดคุณภาพการศึกษา ซึ่งจากการประเมินผลความก้าวหน้าในคุณภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2527 ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พบว่า ในกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัยนั้น ครูยังขาดทักษะในด้านดนตรีนาฏศิลป์ ซึ่งเป็นพื้นฐานนำไปสู่การสอนให้เด็กรู้คุณค่าและเกิดความชื่นชมในศิลปวัฒนธรรมของชาติ และจากผลการวิจัยปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ในจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ พบว่า เกิดจากการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนครูประถมศึกษามีความสนใจในการสอนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ งานประดิษฐ์ งานช่าง (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2528 : 55 - 56) ซึ่งตรงกับที่ติดตามผลการใช้หลักสูตรของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในปี 2522 พบว่า ครูส่วนใหญ่มีเจตคติไม่ดีต่อการสอนนาฏศิลป์ เพราะครูปฏิบัติไม่ได้ ทำให้ไม่มั่นใจในการสอน (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ศึกษาพิเศษ 2527 : 1) และจากการสัมมนาเทคโนโลยีทางการศึกษากับการประถมศึกษา พบว่า ปัญหาครูวิชาพิเศษ เช่น นาฏศิลป์ ขั้บร้อง มีไม่พอ ซึ่งมีอยู่เพียง 17% (เป็รื่อง กุมุท : 165) ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวทำให้แต่ละภูมิภาคได้รับการศึกษาไม่เท่าเทียมกัน นั่นคือ ความไม่เสมอภาคทางการศึกษาและการขาดคุณภาพทางการศึกษา

สำหรับรายละเอียดของการสอนดนตรีและนาฏศิลป์ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 นั้น มีเป้าหมายเพื่อสร้างเสริมลักษณะนิสัยที่ดีแก่ผู้เรียน และสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องดนตรี นาฏศิลป์ จุดประสงค์ของการสอนส่วนใหญ่เน้นการสร้างลักษณะนิสัยเพื่อนำไปสู่การพัฒนาอารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพของผู้เรียน การสอนจึงต้องเน้นการปฏิบัติจริง กิจกรรมนาฏศิลป์เป็นการส่งเสริมจินตนาการของผู้เรียน

ให้สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นเข้าใจด้วยท่าทาง ซึ่งจะพื้นฐานไปที่ลดน้อยจนถึงการ
แสดงเป็นรูป (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2525 : 141 - 156) และ
จากการศึกษาเนื้อหาวิชากิจกรรมนาฏศิลป์ตามหลักสูตรประถมศึกษา พบว่า ได้แบ่ง
เนื้อหาเพื่อให้สนองจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไว้ 4 ประการคือ

1. การใช้อยู่ต่าง ๆ ของร่างกายร่ายรำเบื้องต้น เช่น จีบ ค้าง
จรด ฯลฯ
2. การใช้ภาษาท่าเฉพาะของนาฏศิลป์ไทย แสดงความหมายและความรู้สึก
ต่าง ๆ
3. การใช้ภาษาท่าเฉพาะของนาฏศิลป์ไทยคืบ
4. การแสดงง่าย ๆ เป็นหมู่หรือเดี่ยว

เมื่อพิจารณาค้นการเรียนรู้การสอนเนื้อหาดังกล่าวนี้ ครูส่วนใหญ่ใช้การสอน
แบบสาธิตประกอบการบรรยาย เป็นการสอนโดยใช้ครูเป็นศูนย์กลาง เน้นพัฒนาการ
ทางทักษะและปฏิบัติตามคำสั่งผู้สอนต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางดนตรีนาฏศิลป์
จึงจะสอนได้ จึงทำให้เกิดปัญหาที่ให้นักเรียนขาดการส่งเสริมเพื่อให้บรรลุตามจุด
ประสงค์ของหลักสูตร ในเรื่องนี้ คุณหญิง บริพัตร ณ อยุธยา (สำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ศึกษาพิเศษ 2527 : 3) กล่าวว่า คนครินาฏศิลป์
ไม่ใช่สำหรับเด็กที่อยู่ในท้องถิ่นที่เจริญหรือมีฐานะดีเท่านั้น แต่เป็นวิชาที่ฝึกฝนให้ดีขึ้นได้
ทุกคน แม้จะไม่เท่าเทียมกันหมดก็ตาม วัตถุประสงค์อันสำคัญคือ เพื่อความเบิกบานใจ
เพื่อสุขภาพจิต เพื่อความรู้ความเข้าใจศิลปอันอ้าไพ และเพื่อความสมบูรณ์แห่งชีวิต
ถือว่าเป็นวิชาพื้นฐานเสมอกับการอ่านออกเขียนได้ และทำเลขได้ ไม่ควรถือว่าเป็น
วิชาที่เรียนเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น โดยเฉพาะเด็กในชั้นประถมศึกษานั้น ไม่ควร
ตั้งหน้าฝึกฝนให้เป็นนักเรียน นักเต้น นักรำ และนักแสดงคนตรี ควรฝึกทักษะอันเป็น
พื้นฐานพอสมควร ซึ่งเราจะแถมเสริมข้อได้โดยง่ายในภายหลัง วิชานี้ควรจะต้อง
เป็นวิชาที่สร้างเสริมลักษณะอันพึงประสงค์ เช่น ให้ความรู้สึกประณีต ละเอียดย่อน
ให้ความเยือกเย็นและอ่อนโยน ให้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น ฝ่ายครูผู้สอน

นอกจากจะต้องเปลี่ยนเจตคติเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาแล้ว ยังต้องเปลี่ยนแปลงเจตคติให้มีความเข้าใจร่งกันว่าวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา เป็นวิชาที่ครูทุกคนสอนได้ หากได้รับการอบรมให้รู้จักวิธีสอนโดยเฉพาะ ซึ่งอาจถือเป็นนวัตกรรมได้ นักดนตรีเองหากไม่ผ่านการอบรมโดยเฉพาะก็ไม่สามารถสอนนาฏศิลป์ คนที่อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องได้ ทั้งนี้หมายความว่า ผู้มีความรู้ความสามารถทางดนตรีนาฏศิลป์ไม่จำเป็นที่จะสามารถถ่ายทอดวิชาความรู้ได้หากไม่รู้จักวิธีสอนหลักสูตรหลักสูตรใหม่มุ่งหวังให้ครูเป็นครูเบ็ดเสร็จ ครูประถมศึกษาควรจะสามารถสอนได้ทุกวิชา

จากสภาพปัญหาของจังหวัดและความสำเร็จของการเรียนการสอนดนตรีและนาฏศิลป์ดังกล่าวแล้ว ถ้าครูยังมีปัญหาในการสอนและไม่ได้สอนมาแต่ขั้นต้น ๆ แล้ว จะทำให้เกิดปัญหาต่อเนื่องทำให้เกิดปัญหาเรื่องคุณภาพการเรียนการสอนได้ยาก ถ้าจะแก้ปัญหานี้โดยการเพิ่มครูที่มีความรู้และทักษะทางดนตรีนาฏศิลป์ให้ครบทุกโรงเรียน ก็คงไปไม่ได้ยาก เพราะปัจจุบันจำนวนครูของสำนักงานประถมศึกษาจังหวัด โดยเฉลี่ยครบตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และถ้าจะจัดการอบรมครู จากประสบการณ์ที่ผ่านมางบประมาณมีน้อย ถ้าจัดระยะสั้น ครูไม่มั่นใจในการสอนเช่นเดียวกัน จะต้องจัดการอบรมระยะยาว ซึ่งวิธีการนี้กระทำโดยยากเช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรจะได้มีการศึกษาทดลองหาวิธีการจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้สื่อการเรียนมาช่วยครูที่ไม่ถนัดทางการสอนดนตรีนาฏศิลป์ให้สามารถสอนนักเรียนให้ได้ผลใกล้เคียงกับครูที่มีความถนัดทางดนตรีนาฏศิลป์ ซึ่งจะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหานี้ได้

การพิจารณาหาสื่อที่เหมาะสมนั้น จะเห็นว่า เทปโทรทัศน์ (Video Tape) เป็นสื่อที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัวที่เหมาะสมที่สุด ทั้งนี้เพราะโทรทัศน์สามารถจะให้ผู้เรียนได้รับสื่อที่เป็นทั้งภาพและเสียงและอาจมีตัวอักษรประกอบด้วยก็ได้ ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็ว และเข้าใจบทเรียนได้ง่ายกว่าสื่ออื่น ๆ สามารถใช้ในการสาธิตอย่างได้ผลให้นักเรียนเห็นในสิ่งที่ควรเห็นและยังกำจัดความผิดพลาดในการสาธิตได้โดยการถ่ายทำ

เทปโทรทัศน์ไวต์วอชหน้า (เปรี๊ยะ กุมุท 2515 : 3 - 4) เป็นการเพิ่มคุณค่าและ
ประหยัด คือ เพิ่มทักษะอย่างสูง ลกเครื่องมือที่จำเป็นในการสาธิต สามารถมองเห็น
รายละเอียดให้ชัดเจนโดยการถ่ายระยะใกล้และใช้ความเร็วที่เหมาะสม

(Romiszowski. 1969 : 89)

ผู้วิจัยเห็นว่าเทปโทรทัศน์ (Video) มีประโยชน์ต่อการศึกษามาก เพราะ
ปัจจุบันโทรทัศน์ได้เข้ามามีบทบาทในวงการศึกษาของไทยอย่างกว้างขวาง อีกทั้งยังเป็น
ความต้องการของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติด้วย ผู้วิจัยจึงเห็นควร
ที่จะผลิตเทปโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอนขึ้นมา โดยเฉพาะใช้สอนวิชากิจกรรมนาฏศิลป์
ซึ่งมีในหลักสูตรประถมศึกษาและวิจัยหาคุณภาพของเทปโทรทัศน์สำหรับสอนวิชากิจกรรม
นาฏศิลป์ เพื่อให้ได้มาตรฐานและแก้ปัญหาดังกล่าวต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จาก
เทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษารั้ังนี้ จะทำให้ได้แนวทางในการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ให้มี
ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างง่าย จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน
2. ทวีแปรในการวิจัย
 - 2.1 ทวีแปรอิสระ คือ วิธีสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ
 - 2.1.1 วิธีสอนโดยใช้เทปโทรทัศน์
 - 2.1.2 การสอนปกติ
 - 2.2 ทวีแปรตาม คือ ผลการเรียนรู้
3. เครื่องที่ใช้ในการทดลอง
 - 3.1 เทปโทรทัศน์สำหรับสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 - 3.2 แผนการสอนสำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 - 3.3 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์
 - 3.4 แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์
4. เนื้อหาในการทดลอง

ใช้เนื้อหาเรื่องนาฏยศัพท์ ในกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำจำกัดความเฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ หมายถึง

1.1 ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ คือ คะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ เมื่อจบการทดลองแล้ว โดยใช้แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ คือ ความสามารถในการปฏิบัติความคล่องแคล่ว ความถูกต้องแม่นยำของผู้เรียนในการปฏิบัติ หลังจากเรียนโดยวิธีสอน 2 แบบ โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญเมื่อจบการทดลอง

2. กิจกรรมนาฏศิลป์ หมายถึง เนื้อหาการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามแผนการสอนกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

3. เทปโทรทัศน์ หมายถึง เทปโทรทัศน์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อสอนวิชา กิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ตามหลักวิชาการ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

4. การสอนปกติ หมายถึง การสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ โดยครูที่มีคุณวุฒิ ทักษะ คำนานาฏศิลป์หรือครูที่เคยผ่านการอบรมหลักสูตรนาฏศิลป์มาแล้ว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เครื่องเทปโทรทัศน์และเทปโทรทัศน์

เครื่องเทปโทรทัศน์ (Video Tape Recorder) เป็นอุปกรณ์เกี่ยวกับโทรทัศน์ชนิดหนึ่งที่สามารถบันทึกได้ทั้งสัญญาณภาพและสัญญาณเสียงที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับธรรมชาติ ภาษา จันทภาษา (ภาษา จันทภาษา 2525 : 44 - 46) กล่าวถึงเทปโทรทัศน์โดยสรุปว่า

เทปโทรทัศน์ที่มีใช้มาแต่เดิมนั้นมีขนาดใหญ่ถึง 2 นิ้ว เครื่องก็มีขนาดใหญ่และใช้ในสถานีโทรทัศน์เท่านั้น ปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการพัฒนาขนาดลงเหลือ 1 นิ้ว (Open reel) 3/4 นิ้ว (U - matic) และ 1/2 นิ้ว (VHS & Betamax) นอกจากพัฒนาขนาดลงแล้ว ยังได้มีการเพิ่มประสิทธิภาพขึ้นอีกมากมาย

เทปขนาด 1 นิ้วมีอยู่ 2 ชนิด ที่ได้รับการรับรองจาก SMPTE และ EBU ว่าเป็นเทปที่ได้มาตรฐานโลก เทียบเท่าหรือดีกว่าเทปขนาด 2 นิ้ว ได้แก่ Type B-Format คิดค้นและพัฒนาโดย บริษัท BOSCH FERNSEH แห่งเยอรมนี กับ Type C-Format คิดค้นและพัฒนาโดย บริษัท Ampex Corporation แห่งสหรัฐอเมริกา เทปทั้ง 2 ชนิดสามารถบันทึกภาพได้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ โดยไม่มีการสูญเสียทางคุณภาพ ถ่ายกลับไปกลับมาได้ถึง 5 ครั้ง โดยไม่สูญเสียคุณภาพ นอกจากนั้นยังสามารถทำเทคนิคพิเศษอื่น ๆ ได้อีก เช่น บันทึกภาพที่ละเฟรม สำหรับงาน Animation ทำ Slowmotion ชนิดปรับความเร็วได้ทั้งเกินหน้าและถอยหลัง Freeze ภาพได้ สามารถตัดต่อได้เป็นอย่างดี เครื่องเทปประกอบด้วยอุปกรณ์ตรวจสอบสัญญาณภาพได้ตลอดระบบ

เทปขนาด 3/4 นิ้ว (U-Matic) คิดค้นและพัฒนาโดยบริษัทโซนี่แห่งประเทศไทย ญี่ปุ่น ทั่วโลกยอมรับ Format นี้ว่าเป็นมาตรฐานขึ้นชื่อว่าเทปโทรทัศน์ขนาด 3/4 นิ้ว จึงมีแต่ U-Matic เท่านั้น แดมเทปถูกบรรจุอยู่ในคลิบ Cassette ขนาดใหญ่กว่า เทปที่ใช้ตามบ้านประเภท VHS หรือ Betamax ประมาณ 3 เท่า

เทปขนาด 1/2 นิ้ว ที่นิยมใช้ในคลิบมี 2 ชนิดคือ VHS ย่อมาจาก Video Home System คิดค้นและพัฒนาโดยบริษัท เจวีซี กับ Betamax คิดค้นและพัฒนาโดยบริษัทโซนี่ ทั้งสองบริษัทอยู่ในประเทศญี่ปุ่น เทปขนาด 1/2 นิ้วนี้ ปัจจุบันได้มีการพัฒนาในด้านเทคโนโลยีไปมากทั้งคุณภาพและเทคนิค มีการนำไมโครคอมพิวเตอร์ มาใช้ด้วย ทำให้สะดวกต่อการใช้งานหรือการบันทึก สามารถแก้ไขหรือเพิ่มเติมภาพ และเสียงที่บันทึกไว้แล้วด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้

เอกสารเกี่ยวกับคุณค่าของเทปโทรทัศน์

ปัจจุบันเทปโทรทัศน์ได้นำมาใช้ในสถานศึกษากันอย่างกว้างขวาง ไพบูลย์ จันทยศ (ไพบูลย์ จันทยศ สารพัฒนาลัทธิสุคร อันคัม 25 2526 : 42) ได้กล่าวถึง เทปโทรทัศน์ที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนว่า ค่าใช้จ่ายในการที่จะผลิตเป็นเทปโทรทัศน์โรงเรียนนั้นไม่ได้แพงมากนัก ภาพยนตร์ที่ดี ๆ มีสารก็สามารถยืมมาบันทึกได้เอง การถ่ายทำจากของจริงก็ทำได้สะดวกไม่ต้องล้างฟิล์มเหมือนภาพยนตร์ ประโยชน์ที่จะได้จากการใช้เทปโทรทัศน์ในการเรียนการสอนก็คือ นักเรียนได้เห็นทั้งภาพและได้ยินทั้งเสียงเหมือนภาพยนตร์หรือชมโทรทัศน์ ซึ่งจะมีส่วนเร้าใจและให้ความเข้าใจได้มากกว่าฟังครูบรรยาย เพราะภาพและเสียงที่ปรากฏทำให้นักเรียนไม่เบื่อ Gordon (ไพศาล ขวัญหนู 2528 : 97 อ้างอิงมาจาก George N. Gordon. 60 - 64) ได้กล่าวถึงคุณค่าของเทปโทรทัศน์ว่า เป็นที่นิยมใช้กันแพร่หลาย เพราะสามารถบันทึกทั้งภาพและเสียงได้พร้อมกัน บันทึกการยกก่อนนำไปใช้โดยปรับปรุงแก้ไขส่วนที่ไม่ดีเสียก่อน คือ ลบและบันทึกใหม่ได้เสมอ หรือนำไปถ่ายนอกสถานที่ก็ได้

ด้านเกี่ยวกับการทดลอง การสาธิต หรือกิจกรรมบางอย่างนั้น เทปโทรทัศน์ ได้นำมาใช้กันมาก เพราะมีคุณสมบัติที่เหมาะสมอยู่หลายประการด้วยกัน สมาน ชาติยานนท์ (สมาน ชาติยานนท์ 2517 : 140) ได้ชี้ให้เห็นว่า เทปโทรทัศน์ สามารถใช้บันทึกกิจกรรมการทดลองที่ใช้อุปกรณ์พิเศษให้ผู้เรียนดูพร้อมกันได้คราวละมาก คนกว่าสภาพการทดลองปกติ

เป็รื่อง กุมุท (เป็รื่อง กุมุท 2515 : 3 - 4) ได้กล่าวถึงเรื่องการ สาธิตว่า โทรทัศน์สามารถใช้ในการสาธิตอย่างไ้ดผล เพราะสามารถให้นักเรียนเห็น ในสิ่งที่ควรเห็นและยังจำกัดความผิดพลาดในการสาธิตได้โดยเทปโทรทัศน์บันทึกภาพไว้ ล่วงหน้า

เทปโทรทัศน์นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเห็นกิจกรรมการทดลองได้ถนัดและทั่วถึง กันเป็นจำนวนมากแล้ว Dale (ไพศาล ข่วยชูหนู 2528 : 7 อ้างอิงมาจาก Dale Edgar. 1969 : 355) ยังเสริมว่า เทปโทรทัศน์สามารถบันทึกการกระทำ สามารถ แก้ไขและปรับปรุงข้อผิดพลาดของการสาธิตให้ดีขึ้น แสดงมุมต่าง ๆ ของวัตถุที่ไม่สามารถ เห็นด้วยวิธีธรรมดา และสามารถนำมาใช้ได้อีกในครั้งต่อ ๆ ไป

สนั่น บั้ทมะทิน (สนั่น บั้ทมะทิน 2527 : 72 - 75) ได้กล่าวถึงข้อดี ของเทปโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. เล่นดูภาพและฟังเสียงได้สะดวก โดยไม่ต้องการความมืดเหมือนภาพยนตร์
2. ขอบรายการไหนก็เล่นซ้ำได้ตามต้องการ แต่โทรทัศน์ที่ออกอากาศตามปกติ ทำไม่ได้
3. เล่นเมื่อไรก็ได้ ไม่ต้องรอเวลาเหมือนดูโทรทัศน์ ครอบโคที่มีไฟฟ้า
4. มีอิสระในการเลือกชมรายการอื่นได้ตามต้องการเท่าที่จะหาเทปโทรทัศน์ได้ ไม่ต้องทนดูรายการโฆษณาอันน่าเบื่อหน่าย และ/หรือชมรายการที่ไม่ชอบทางโทรทัศน์
5. ช่วยบ้านที่มีไฟฟ้าใช้ แครับภาพและเสียงทางโทรทัศน์ได้ไม่ชัดหรือรับไม่ได้ เลย ให้ได้รับความบันเทิงจากเทปโทรทัศน์แทนโทรทัศน์

6. บันทึกภาพและเสียงจากโทรทัศน์โดยตรงได้ตามต้องการ
7. บันทึกภาพและเสียงทรงจากภาพยนตร์ได้โดยใช้เครื่องประกอบ
8. ถ่ายบันทึกภาพและเสียงแบบถ่ายภาพยนตร์ โดยใช้กล้องโทรทัศน์บันทึกลงบนเทปโทรทัศน์ได้ตามต้องการ

การวิจัยเกี่ยวกับโทรทัศน์การศึกษา

การวิจัยในต่างประเทศ

พาสวาร์ก (Pasewark. 1957 : 579) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนพิมพ์สัมผัสโดยใช้โทรทัศน์กับครูสอนตามปกติ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกสอนโดยใช้โทรทัศน์ กลุ่มที่สองสอนโดยครู ใช้เวลา 48 - 50 นาที โดยเปรียบเทียบในเรื่องความเร็วในการพิมพ์ ความถูกต้องแม่นยำและแบบฉบับของการพิมพ์ เมื่อจบหลักสูตรนักเรียนทุกคนผ่านการทดสอบโดยแบบทดสอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากโทรทัศน์ เรียนได้เร็วกว่ากลุ่มที่เรียนโดยครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการทดลองพิมพ์ 9 ครั้ง ระหว่างภาคเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนจากโทรทัศน์พิมพ์ได้เร็วและมีความผิดพลาดน้อยกว่ากลุ่มที่เรียนโดยครู

แคนเนอร์ (Kanner. 1959 : 307 - 308) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการสอนโดยใช้โทรทัศน์และจากครูสอนในวิชาไฟฟ้าเบื้องต้น ในเรื่องการเรียนรู้ความคงทนในการจำระดับความสามารถโดยใช้นักเรียน 124 คน แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้ผู้สอนคนเดียวกันและอุปกรณ์การสอนเหมือนกัน ใช้เวลาสอน 38 ชั่วโมงเป็นเวลา 5 วัน ทั้ง 2 กลุ่ม นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มสอบข้อทดสอบความคงทนในการจำหลังจากเรียน 1 เดือนผ่านไปแล้ว ผลปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างการเรียนและความคงทนในการจำ ส่วนระดับความสามารถกลุ่มที่ใช้โทรทัศน์สูงกว่ากลุ่มที่สอนโดยครู

บีทท์ (Beat. 1959 : 306) ได้ทดลองใช้โทรทัศน์สอนเครื่องไอบีเอ็ม (I.B.M.) แก่นักเรียนวิศวกรรมศาสตร์ เพื่อคุณสมบัติของการสอน การยอมรับของนักเรียนและครู ปัญหาเทคนิคของการทำงาน การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน สถานที่ฝึก เวลาในการเรียน คู่มือการทดลอง ขอบเขตของการใช้ และราคาให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าวิชาที่ใช้โทรทัศน์สอนได้ผลดี ครูและนักเรียนยอมรับการสอนโดยใช้โทรทัศน์ นักเรียนมีส่วนร่วม คุณภาพของการสอนและการเตรียมตัวดีขึ้น การใช้วัสดุและอุปกรณ์การสอนเพิ่มขึ้น ความยาวของเนื้อหาทดลอง 10 - 15 เปอร์เซ็นต์ สรุปว่าการใช้โทรทัศน์สอนได้ผลดีและเสนอแนะให้ใช้โทรทัศน์สอนวิชาอื่น ๆ

โฮล์ม (Holmes. 1960 : 54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนทางโทรทัศน์กับการเรียนกับครูในชั้นเรียน ในการทำปริญญาบัตรระดับปริญญาเอก ที่ Detroit Michigan State University เพื่อศึกษาว่าการสอนทางโทรทัศน์จะช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูได้เพียงไร ผลการวิจัย พบว่า 90% ของนักเรียนที่เรียนทางโทรทัศน์กับนักเรียนที่เรียนในชั้นธรรมดา มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน การสอนทางโทรทัศน์ได้ผลดีในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ การสอนแบบเดิมให้ผลดีในวิชาภาษาอังกฤษ เด็กฉลาดชอบการเรียนแบบเดิม เด็กที่มีสติปัญญาปานกลางและต่ำ ชอบการเรียนทางโทรทัศน์ จึงสรุปได้ว่าสามารถนำโทรทัศน์มาช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูที่มีความสามารถได้

ชวาชวอลเดอร์ (Schwarzwalder. 1960 : 1 - 29) ได้สำรวจว่าการใช้โทรทัศน์ประกอบการสอนจะเพิ่มพูนความรู้ให้นักเรียนได้หรือไม่ เขาได้ศึกษาถวีย่าง ๆ ในการจัดการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ทางโทรทัศน์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า ครูโทรทัศน์ได้ช่วยแบ่งเบาภาระครูที่สอนในชั้นเรียนธรรมดา ในด้านการจัดหาอุปกรณ์ต่าง ๆ ไปได้มาก และทัศนวิสัยที่ครูโทรทัศน์ใช้ประกอบการสอน

ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้นมากกว่าทัศนวัสดุที่ครูในชั้นเรียนใช้ประกอบการสอน เขาสรุปผลว่า นักเรียนที่เรียนจากโทรทัศน์ได้รับความรู้มากกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนธรรมดา

คาร์เนอร์ (Carner. 1962 : 118) ได้ประเมินผลการสอนอ่านทางโทรทัศน์ระบบวงจรปิดโดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โรงเรียนคอร์ตแลนด์ (Cortland Puplic School) นักเรียนเหล่านี้ได้เรียนวิธีอ่านจากโทรทัศน์ทุกวัน เพื่อฝึกฝนทักษะในการอ่านและให้เข้าใจคำศัพท์ ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านที่อยู่ในระดับต่ำได้รับความรู้ในการอ่านมากขึ้นกว่าการเรียนในชั้นธรรมดา

บูเชอริ (Boucheret. 1966 : 55 - 57) ได้ทดลองใช้โทรทัศน์สอนวิชาช่างโลหะ ที่ Dorian Technical Lycee ในประเทศฝรั่งเศสเกี่ยวกับขั้นตอนการทำงาน ๆ ของการเชื่อมโลหะ การกลึง การกัดเฟือง ซึ่งถ้าใช้การสอนแบบธรรมดาทำได้ยาก แต่ใช้โทรทัศน์สอนสามารถสอนเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ได้

มหาวิทยาลัยเพอร์ดู (Purdue University. 1967 : 146 - 150) ได้ทำการวิจัยเพื่อพิจารณาคุณภาพของนิสิตที่มีต่อการสอนโดยใช้โทรทัศน์วงจรปิดในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และวิชาการปกครอง โดยสอนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตในชั้นต่าง ๆ จำนวน 21 - 51 คน ผลการวิจัยโดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งสอนวิชาแบบที่เรียกรวมไป พบว่า ผู้เรียนวิชานี้รู้สึกว่าพวกเขาเรียนรู้ได้มาก วิชาที่น่าสนใจโทรทัศน์ช่วยให้เห็นได้ใกล้ชิดยิ่งขึ้นคือ มีคุณค่ามากในการสาธิตช่วยให้เรียนด้วยความตั้งใจได้ง่ายขึ้น

เอลรอก (Elrod. 1972 : 5823) ได้ทดลองใช้เทปโทรทัศน์เป็นเครื่องมือในการสอน ลักษณะ กฎเกณฑ์ในการขับร้องที่มหาวิทยาลัยจอร์เจีย กลุ่มทดลองใช้ นักเรียนฝึกหัดครูสำหรับการประถมศึกษาที่เรียนดนตรี (Music 303) เกี่ยวกับทักษะ

และหลักการทางดนตรี กลุ่มทดลอง 104 คน ได้บันทึกเป็นเทปโทรทัศน์การร้องเพลง อเมริกาไว้ก่อนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยครูคนเดียวกันเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี แยกทางวิธีกันโดยกลุ่มทดลองสอนโดยใช้เทปโทรทัศน์ ตอนสุดท้ายของการทดลองบันทึกเทปโทรทัศน์นักเรียนอีกครั้งหนึ่งแล้ววัดผลโดยใช้เกณฑ์ 3 ข้อ จากผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้สรุปไว้ว่า การใช้เทปโทรทัศน์สามารถสอนดนตรีได้ทุกเรื่อง สำหรับการ วิเคราะห์และการสังเกตและสำหรับฝึกครูสอนดนตรี

การวิจัยในประเทศไทย

พบว่า ส่วนมาเป็นการสำรวจความต้องการและสถานภาพของการใช้โทรทัศน์ ศึกษา มีการวิจัยเปรียบเทียบกับสื่ออื่น และหาคุณค่าของโทรทัศน์ศึกษาบ้าง

ประณีต โรหิตโคปการ (ประณีต โรหิตโคปการ 2509 : 108) พบว่า โทรทัศน์ศึกษาใช้ได้ในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์

สุชาติ โพธิ์วิทย์ (สุชาติ โพธิ์วิทย์ 2516 : 53 - 57) ทดลอง เปรียบเทียบการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไป โดยวิธีใช้โทรทัศน์วงจรปิดกับวิธีบรรยาย ทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 172 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

พิลาศ เกื้อมี (พิลาศ เกื้อมี 2519 : 45) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางช้างโดยการสอนด้วยวิธีธรรมดากับการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ ทดลองกับนักศึกษา วิทยาลัยครูพระนคร ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง วิชาเอกอุตสาหกรรมศิลป์ ผลการวิจัยปรากฏว่า การฝึกทักษะทางช้างโดยการสอนด้วยการสาธิตจากเทปโทรทัศน์ ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางช้างได้มากกว่าการสอนโดยครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปราโมทย์ เทพพัลลภ (ปราโมทย์ เทพพัลลภ 2521 : 30 - 32) ได้ ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาอิเล็กทรอนิกส์เบื้องต้น โดยวิธีเรียนด้วยตนเองจาก

เทปโทรทัศน์ สไลด์ เทป และการเรียนในชั้นตามปกติ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมแบบประสม 3 โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยปรากฏว่า การเรียนรู้ทั้งสามวิธีที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บุญชู ใจซื่อกุล (บุญชู ใจซื่อกุล 2526 : 101) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์โดยวิธีทบทวนแบบต่าง ๆ คือ แบบปกติ แบบซ้ำ และแบบหยุดภาพในวิชาปัจจุบันพยาบาลของนักเรียนนายสิบ เหล่าแพทย์ทหารบก ใช้ นักเรียนนายสิบเหล่าแพทย์ทหารบก จำนวน 216 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วแบ่งเป็น กลุ่มทดลองสามกลุ่มโดยการสุ่มอย่างง่าย

ให้กลุ่มทดลองที่หนึ่ง เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ โดยวิธีทบทวนภาพแบบปกติ กลุ่มที่สอง ใช้วิธีทบทวนแบบซ้ำ และกลุ่มที่สาม ใช้วิธีทบทวนแบบหยุดภาพ หลังจากเรียนด้วยเทปโทรทัศน์แล้วทำการทดสอบทันที

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์โดยวิธีทบทวนแบบปกติ แบบซ้ำ และแบบหยุดภาพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชัชวาลย์ วิริยะกุล (ชัชวาลย์ วิริยะกุล 2527) ศึกษาความแตกต่าง ผลทักษะการเล่นฟุตบอลของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยครูนครปฐม จากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพซ้ำด้วยความเร็วปกติ 25 ภาพต่อวินาที ความเร็วช้ากว่าปกติ 12 ภาพต่อวินาที และ 5 ภาพต่อวินาที

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. กลุ่มทดลองที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพซ้ำด้วยความเร็วปกติ 25 ภาพต่อวินาที กับความเร็วช้ากว่าปกติ 12 ภาพต่อวินาที และ 5 ภาพต่อวินาที มีผลทักษะการเล่นฟุตบอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

๒

๓

2. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็วปกติ 25 ภาพต่อวินาที กับความเร็วช้ากว่าปกติ 12 ภาพต่อวินาที และ 5 ภาพต่อวินาที มีผลทักษะการเล่นฟุตบอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

3. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็วปกติ 25 ภาพต่อวินาที กับความเร็วช้ากว่าปกติ 12 ภาพต่อวินาที มีผลทักษะการเล่นฟุตบอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเสนอภาพช้าด้วยความเร็วช้ากว่าปกติ 12 ภาพต่อวินาที กับ 5 ภาพต่อวินาทีแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ผลทักษะการเล่นฟุตบอลของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงที่เรียนจากการสาธิตโดยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็วต่าง ๆ สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำในทุกกรณีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารอ้างอิงและผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า

1. โทรทัศน์ศึกษามีประสิทธิภาพไม่น้อยกว่าการสอนแบบปกติ
2. โทรทัศน์ศึกษามีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับเป็นสื่อในการเรียนการสอนได้
3. โทรทัศน์ศึกษาสามารถใช้แก้ปัญหาการขาดแคลนครูหรือการที่ห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมาก ๆ ได้

วรพงศ์ คติยวรนันท์ (วรพงศ์ คติยวรนันท์ 2528 : 38) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจากการสอนโดยการใช้รายการโทรทัศน์เรื่อง ของจริง และหุ่นจำลอง กับการสอนปกติ โดยทำการทดลองกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ที่เรียนวิชา ศึกษา 361 เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา 1 ของวิทยาลัยครู จันทระเกษม ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่เรียนจากรายการโทรทัศน์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนจากการสอนปกติ

ไพศาล ช่วยชูหนู (ไพศาล ช่วยชูหนู 2528 : 31) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักการวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของ โรงเรียนวัดน้อยใน เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน โดยแบ่งเป็น กลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุม ตามความสามารถทางการเรียนสูงและต่ำ

ทำการทดลองโดยใช้แบบโทรทัศน์สาธิตการทดลองกับนักเรียนทำการทดลองจริง ผลการทดลองปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงที่ ศึกษาหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยเรียนจากแบบโทรทัศน์สาธิตการทดลองสูงกว่าการเรียน โดยการทำการทดลองจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำที่ ศึกษาหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยเริ่มเรียนจากแบบโทรทัศน์สาธิตการทดลองสูงกว่าการเรียน โดยการทำการทดลองจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัชรวิทย์ ช่วยอ่อน (วัชรวิทย์ ช่วยอ่อน 2530 : 43) ได้ศึกษาเปรียบเทียบ ผลการเรียนรู้ทักษะวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากการสาธิตด้วย แบบโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาที ด้วยจำนวนครั้งต่างกัน โดย ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไผ่เงินโชคนาราม เขต ยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทักษะทางกีฬาสูงและต่ำ ผลการทดลองปรากฏว่า

1. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงที่เรียนจากการสาธิตด้วยแบบโทรทัศน์ ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอซ้ำสามครั้งกับเสนอซ้ำหนึ่งครั้ง มี ผลการเรียนรู้ทักษะการเล่นวอลเลย์บอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการเสนอซ้ำสองครั้งกับการเสนอซ้ำหนึ่งครั้ง และการเสนอซ้ำสามครั้งแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอช้าหนึ่งครั้งกับเสนอช้าสองครั้ง และเสนอช้าสามครั้ง มีผลการเรียนรู้ทักษะการเลี้ยวอลเลย์บอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการเสนอช้าสองครั้ง และการเสนอช้าสามครั้งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงและกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอช้าหนึ่งครั้ง มีผลการเรียนรู้ทักษะการเลี้ยวอลเลย์บอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงและกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอช้าสองครั้ง มีผลการเรียนรู้ทักษะการเลี้ยวอลเลย์บอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. กลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงและกลุ่มทดลองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอช้าสามครั้ง มีผลการเรียนรู้ทักษะการเลี้ยวอลเลย์บอลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ผลการเรียนรู้ทักษะการเลี้ยวอลเลย์บอลของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาสูงที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าด้วยความเร็ว 12 ภาพต่อวินาทีเสนอช้าด้วยจำนวนครั้งต่าง ๆ กันสูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาต่ำในทุกกรณีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์สูงกว่าการสอนปกติ

วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองพิษณุโลก อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามลำดับชั้นดังนี้

1. เลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก จำนวน 40 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)
2. แบ่งนักเรียนจำนวน 40 คนออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3. แบ่งนักเรียน 2 กลุ่ม ออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้เทปโทรทัศน์ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง *

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. เทปโทรทัศน์ สำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

2. แผนการสอน สำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์

4. แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองตามลำดับ ดังนี้

1. เทปโทรทัศน์ สำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นเทปโทรทัศน์สำหรับการสอนในกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยได้พิจารณาเนื้อหาแล้วนำมาเรียบเรียงเป็นบทโทรทัศน์ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษารายละเอียดและจุดมุ่งหมายของเนื้อหาวิชาจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ตลอดจนแผนการสอนและคู่มือครู กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย-คนตรีนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.2 นำเนื้อหาตามจุดมุ่งหมายมาเรียบเรียงเป็นบทโทรทัศน์

1.3 นำบทโทรทัศน์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ตรวจสอบ

1.4 นำบทโทรทัศน์มาแก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5 ถ่ายทำเทปโทรทัศน์ตามที่กำหนดไว้ในบทโทรทัศน์

1.6 นำเทปโทรทัศน์ที่สร้างเสร็จแล้วไปทดลองกับนักเรียนที่มีสภาพคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา จำนวน 20 คน โดยผู้วิจัยได้มีประเด็นที่สังเกตดังนี้

1.6.1 นักเรียนเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามคำสั่งของเทปโทรทัศน์หรือไม่

1.6.2 ระยะเวลาที่เว้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม เพียงพอหรือไม่
ผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ค้นพบมาปรับปรุงแก้ไขเทปโทรทัศน์อีกครั้งหนึ่งจนได้เทปโทรทัศน์ที่สมบูรณ์แบบสำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้

2. แผนการสอน สำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งใช้สอนในกลุ่มควบคุม โดยมีเนื้อหา กิจกรรม และลำดับขั้นตอนเหมือนกับในบทรายการเทปโทรทัศน์

3. แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์
ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาเทคนิคการสร้างแบบทดสอบ การเขียนข้อสอบ และการวิเคราะห์ข้อสอบจากหนังสือเทคนิคการวัดผล (ชวาล แพริศกุล 2518 : 110 - 332) และเทคนิคการเขียนข้อสอบ (ชวาล แพริศกุล 2520 : 11 - 210)

3.2 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายและเนื้อหาของกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์จากแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร แล้วทำการเขียนข้อสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก

3.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางค่านกิจกรรมนาฏศิลป์และการวัดผลการศึกษาตรวจ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.4 ปรับปรุงแบบทดสอบตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนที่มีสภาพคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา จำนวน 50 คน นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ คือ หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27% ของ จุง เทห์ ฟาน (Fan, 1952 : 1 - 32) ผลการวิเคราะห์ พบว่า แบบทดสอบมีค่าความยากง่าย ระหว่าง .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .02 ขึ้นไป จำนวน 15 ข้อ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก จ)

3.5 คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ จำนวน 15 ข้อ ที่ได้จากข้อ 3.4 โดยใช้สูตรของ คูเคอร์ ริชาร์ดสัน ที่ 20 (Kuder Richardson Formular, KR - 20) (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185 - 186) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8599 (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก จ)

4. แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยได้ดัดแปลงจากเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ในการกำหนดลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติในเรื่องนาฏยศัพท์เป็นข้อ ๆ แล้วนำพฤติกรรมการปฏิบัติของนักเรียนตามเนื้อเรื่องนาฏยศัพท์ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีนาฏศิลป์ เพื่อตรวจแก้ไข

ลักษณะของแบบสังเกตเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 มาตราส่วน ดังตัวอย่าง

พฤติกรรมการปฏิบัติ	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	ยัง ไม่ดี	ไม่ดีเลย
1. การจับหาง					
1.1 ความถูกต้อง					
1.2 ความคล่องแคล่ว					
สวยงาม					
2. การจับคว่า					
2.1 ความถูกต้อง					
2.2 ความคล่องแคล่ว					
สวยงาม					

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ดีมาก	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนน เป็น	5
ดี	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนน เป็น	4
ปานกลาง	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนน เป็น	3
ยัง ไม่ดี	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนน เป็น	2
ไม่ดีเลย	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนน เป็น	1

จากนั้นจึงนำแบบสังเกตไปทดลองใช้โดยผู้วิจัยและครูอีก 2 คน โดยการศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของแบบสังเกตทั้งหมด ตลอดจนทำความเข้าใจให้ถูกต้องตรงกับความเป็นจริง แล้วผู้วิจัยและครูจึงนำไปทดลองสังเกตกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตโดยใช้สูตร The Kendall Coefficient of Concordance : W (Siegel. 1956 : 229 - 238) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้สังเกตทั้ง 3 คนมีความเห็นสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ฉ)

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Posttest Only Control
Group Design ดังแสดงในตาราง

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง	Treatment	ทดสอบหลังเรียน
กลุ่มทดลอง	X_1	0
กลุ่มควบคุม	X_2	0

กลุ่มทดลอง สอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้เทปโทรทัศน์เปิดให้นักเรียนศึกษา พร้อมทั้งให้ฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนที่สร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุม สอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยครูเป็นผู้สอนตามแผนการสอน โดยใช้เวลาเรียนจำนวน 1 ชั่วโมง เท่ากับทั้งสองกลุ่ม เมื่อสอนจบแล้วผู้วิจัยได้ทดสอบผลการเรียนรู้ทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติทันที เฉพาะการทดสอบภาคปฏิบัติ ผู้วิจัยและครูอีก 2 คน เป็นผู้สังเกตตามแบบสังเกตที่สร้างไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการคำนวณค่า t (t - test independent)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าความแปรปรวน (S^2)

2. หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ โดยใช้หลักการตัดกลุ่ม 27 เปอร์เซนต์ แล้วเปิดตาราง สำเร็จรูปของ ฟาน (Fan. 1952 : 6 - 32)

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วย สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อสอบของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของคนที่ถูกตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ

$$= \frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$$

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ คือ $1 - p$

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

4. หาค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ระหว่างผู้สังเกต 3 คน โดยการคำนวณหาค่าความสอดคล้อง (W) โดยใช้สูตร The Kendall Coefficient of Concordance : W (Siegel. 1956 : 235)

$$W = \frac{S}{\frac{1}{12} k^2 (N^3 - N) - k \sum T}$$

เมื่อ	W	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง
	S	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนที่แตกต่างจากค่าเฉลี่ย
	k	แทน	จำนวนของผู้สังเกต
	N	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
	T	แทน	ค่าการถ่วงน้ำหนักในการจัดอันดับ

5. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที ที่เป็นอิสระจากกัน (t - test Independent) โดยใช้สูตรในการวัดความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน (Ferguson. 1981 : 182)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(N_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

โดยมี	df	=	$n_1 + n_2 - 2$
เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
	S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
	n_1, n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ ระหว่างนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ ระหว่างนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

1. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ ปรากฏผลดังตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้ ระหว่างนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	20	12	2.1026	1.2061
กลุ่มควบคุม	20	11.2	2.0925	

จากตาราง 2 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้จากเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ ปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติ ระหว่างนักเรียน
ที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	S	t
กลุ่มทดลอง	20	59.0970	3.1025	2.0914 *
กลุ่มควบคุม	20	54.1635	2.7328	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 3 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติจากเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จาก
เทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์สูงกว่าการสอนปกติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ
เมืองพิษณุโลก อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2530
ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่ม
ควบคุม 20 คน

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบคือ

2.1.1 วิธีสอนโดยใช้เทปโทรทัศน์

2.1.2 การสอนปกติ

2.2 ตัวแปรตาม ผลการเรียนรู้

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 เทปโทรทัศน์สำหรับสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.2 แผนการสอนสำหรับการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.3 แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์

3.4 แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ใช้เนื้อหาเรื่องนาฏยศัพท์ในกลุ่มวิชาสร้างเสริมลักษณะนิสัย ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Posttest Only Control Group Design ซึ่งผู้วิจัยทำการแบ่งนักเรียน 2 กลุ่ม ออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

กลุ่มทดลอง สอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยใช้เทปโทรทัศน์เปิดให้นักเรียนศึกษา พร้อมทั้งให้ฝึกปฏิบัติตามขั้นตอนที่สร้างขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุม สอนกิจกรรมนาฏศิลป์โดยครูเป็นผู้สอน ตามแผนการสอน โดยใช้เวลาเรียนจำนวน 1 ชั่วโมง เท่ากับทั้งสองกลุ่ม เมื่อสอนจบแล้วผู้วิจัยได้ทดสอบผลการเรียนรู้ทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติทันที เฉพาะการทดสอบภาคปฏิบัติ ผู้วิจัยและครูอีก 2 คน เป็นผู้สังเกตตามแบบสังเกตที่สร้างไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยการคำนวณค่า t (t - test independent)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้ภาคความรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากการสอนปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 2. นักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้ภาคปฏิบัติสูงกว่านักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
- ที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติครั้งนี้ มีข้อค้นพบที่น่าสนใจ ดังต่อไปนี้

นักเรียนที่เรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์ มีผลการเรียนรู้ภาคความรู้ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ ผลการวิจัยนี้ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผู้วิจัยคนอื่น ๆ ได้เคยศึกษาไว้ เช่น กุสิด วิชัยดิษฐ์ (กุสิด วิชัยดิษฐ์ 2514 : 26) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลของการใช้เทปโทรทัศน์กับการสอนจริง โดยการทดลองกับนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ 1 จำนวน 90 คน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน วณี รัตนวงศ์ (วณี รัตนวงศ์ 2514 : 43) ได้ทำการเปรียบเทียบผลการสอนวิชาสังคมศึกษาในวิทยาลัยครู ระหว่างการสอนโดยใช้วีซีโอเทปกับการสอนที่ไม่ใช้วีซีโอเทป โดยใช้ศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่ม
มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน สุชาติ โพธิ์วิทย์ (สุชาติ โพธิ์วิทย์ 2516 : 53 -
57) ได้ทำการเปรียบเทียบผลการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปโดยวิธีใช้โทรทัศน์วงจรปิด
กับวิธีบรรยาย โดยให้นักศึกษาวิทยาลัยครู ชั้นปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัย
พบว่า ผลการเรียนของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน และโอภาส ศรีสะอาด (โอภาส
ศรีสะอาด 2516 : 101) ได้ทำการเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
ระหว่างการเรียนจากเทปโทรทัศน์กับการเรียนจากครูโดยตรง โดยให้นักศึกษาชั้น
ป.กศ. ปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม
ไม่แตกต่างกัน ซึ่งในเรื่องนี้อาจมีสาเหตุมาจากในส่วนของเครื่องมือเทปโทรทัศน์ มุ่ง
เน้นที่จะฝึกภาคปฏิบัติมากกว่าภาคความรู้ ก็จะเห็นได้จากมีกระบวนการฝึกทักษะอย่าง
ต่อเนื่องสม่ำเสมอในกิจกรรมการเรียน เมื่อนำมาใช้ให้เนื้อหาภาคความรู้จึงอาจเกิดข้อ
บกพร่องได้ อย่างไรก็ตามข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักเรียนที่เรียนกิจกรรม
นาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์มีแนวโน้มที่จะมีผลการเรียนภาคความรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนจาก
การสอนปกติ คือ นักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12 ในขณะที่
นักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.2

ส่วนผลการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ภาคปฏิบัติ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียน
ที่เรียนจากเทปโทรทัศน์มีผลการเรียนรู้ภาคปฏิบัติสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ
สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผู้วิจัยคนอื่น ๆ ได้เคยศึกษาไว้ เช่น พิลาส เกื้อมี (พิลาส
เกื้อมี 2519 : 23) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางช่างที่อาศัยทักษะ ระหว่าง
นักเรียนที่เรียนจากครูสาธิตกับการสอนสาธิตโดยการใช้เทปโทรทัศน์ โดยให้นักเรียน
ฝึกหัดครู ป.กศ.สูง อุตสาหกรรมศิลป์ วิทยาลัยครูพระนคร ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา
2518 จำนวน 60 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า การฝึกทักษะช่างโดยการสอน

ด้วยการสาธิตจากเทปโทรทัศน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางช้างสูงกว่าการสาธิตโดยครู และไพศาล
ช่วยชูหนู (ไพศาล ช่วยชูหนู 2528 : 31) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนหลักการวิทยาศาสตร์ระหว่างนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์สาธิตกับการเรียนโดย
การทดลองจริง โดยใช้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า
นักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์สาธิตการทดลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียน
ที่เรียนโดยการทำการทดลองจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนักเรียนที่มีความสามารถ
ทางการเรียนสูงและต่ำ แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของเทปโทรทัศน์ (Video Tape)
ที่เป็นสื่อที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัวที่เหมาะสม สามารถให้ผู้เรียนได้รับสารที่เป็นทั้งภาพและ
เสียง และอาจมีตัวอักษรประกอบช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเร็ว สามารถชักจูงความฉันทะ
ในการสาธิต (เป็รื่อง กุมุท 2515 : 3 - 4) สามารถให้รายละเอียดชัดเจน
โดยการถ่ายใกล้และความเร็วที่เหมาะสม นอกจากนั้นยังสามารถย้ำความสำคัญโดยการ
ทำภาพซ้ำได้อีกด้วย

จากข้อค้นพบทั้งสองประการดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนสามารถนำ
เทปโทรทัศน์มาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนให้สูงขึ้นได้ โดยเฉพาะ
การจัดการเรียนการสอนคนตรีและนาฏศิลป์ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งต้องประสบปัญหา
เกี่ยวกับการขาดแคลนครูที่มีความรู้ความสามารถในการสอนทางค่านนี้ สมควรที่สำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้มีการผลิตเทปโทรทัศน์เกี่ยวกับกิจกรรมนาฏศิลป์
แจกให้โรงเรียนที่ประสบปัญหาได้ใช้กันอย่างทั่วถึง อันจะเป็นผลในการพัฒนาคุณภาพการ
ประถมศึกษาโดยส่วนรวมด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจไว้

ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เทปโทรทัศน์สามารถให้ผลการเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมนาฏศิลป์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการผลิตเทปโทรทัศน์สำหรับสอนกิจกรรมนาฏศิลป์ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนครู และเพื่อให้เกิดความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาต่อไป

1.2 จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า การสอนโดยใช้เทปโทรทัศน์สามารถพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านความรู้ ความจำ และด้านการปฏิบัติของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้อย่างน้อยเท่า ๆ กับการสอนปกติ ดังนั้นจึงควรนำเทปโทรทัศน์มาใช้ประกอบการสอนให้มากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

2.1 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ระหว่างการเรียนจากเทปโทรทัศน์กับการเรียนจากสื่อชนิดอื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ระหว่างการเรียนจากเทปโทรทัศน์กับการเรียนตามปกติในระดับชั้นและระดับการศึกษาอื่น ๆ ต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ระหว่างการเรียนจากเทปโทรทัศน์กับการเรียนตามปกติในกลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ ต่อไป

2.4 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ระหว่างการเรียนจากเทปโทรทัศน์กับการเรียนตามปกติ ในจุดมุ่งหมายทางการศึกษาค้นเจตคติต่อไป

નગરપાલિકા

- หัชชาลัย วิริยบุล ผลของการสาธิตโดยใช้เทปโทรทัศน์ที่เสนอภาพช้าช่วยความเร็ว
ต่าง ๆ ที่มีต่อทักษะการเล่นฟุตบอลของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกพลศึกษา
วิทยาลัยครูนครปฐม ปรินูณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2527, 79 หน้า อักสำเนา
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการเขียนข้อสอบ โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร 2520, 407 หน้า
เทคนิคการวัดผล โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร 2518, 387 หน้า
- เคชา จันทภาษา "วิดีโอเทปสำหรับงานอาชีพ" Video Review ปีที่ 1 ฉบับที่ 1
 สิงหาคม 2525, หน้า 44 - 46
- คุลิต วิชัยคิษฐ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทปโทรทัศน์กับการสอนจริงและ
การใช้ภาพยนตร์คล้ายประกอบการสอนกับการสอนแบบธรรมดา ปรินูณิพนธ์ กศ.ม.
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 130 หน้า อักสำเนา
- นิลิตวิชาเอกเทคโนโลยีทางการศึกษาระดับปริญญาโท เอกสารการสัมมนาการใช้
เทคโนโลยีทางการศึกษาระดับประถมศึกษา 2525, 215 หน้า อักสำเนา
- บุญชู ใจซื่อกุล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาปัจจุบันพยาบาลของนักเรียนนายสิบเหล่าแพทย์
ทหารบก ที่เรียนจากการสาธิตด้วยเทปโทรทัศน์โดยวิธีทบทวนแบบต่าง ๆ ปรินูณิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 99 หน้า อักสำเนา
- ประณีต โรติโกปการ การใช้โทรทัศน์ประกอบการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในชั้นประถม
ศึกษาของเทศบาลนครกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2509, 189 หน้า อักสำเนา
- ปราโมทย์ เทพพิศล การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอิเล็กทรอนิกส์เบื้องต้น
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีเรียนด้วยตนเองจากเทปโทรทัศน์ สไลด์เทป และการ
เรียนในชั้นตามปกติ ปรินูณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 2521, 82 หน้า อักสำเนา

เป็รื่อง กุมุท และครรรรจจก อัจฉการกร การใ้โทรทศน์ในห้องเรียน สหมีตรการพิมพ์
2515, 55 หนา

เป็รื่อง กุมุท การวิจัยสื่อและนวกรรมการสอน มหาวิทยาลัยศร์นครนทรวโรฒ
ประสานมทร 2519, 141 หนา อัจฉาเนา

พิลาส เกือมี การเปรียบเปรียบผลสัฒนห้ทางซาง โดยการสอนคัวยววิธสัฒนธรรมค
และการสัฒนคโดยใ้เทปโทรทศน์ ปริญญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศร์นครนทรวโรฒ
ประสานมทร 2519, 45 หนา อัจฉาเนา

ไพบูลย์ จันทยศ "วคิไ้โอเทปการใหม้ของการสร้างโรงเรียน" สารพฒนาหลักสุทร
อันคัมที่ 25 กองวิจาการ กระทรวงศกษาการ 2526, หนา 42

ไพศาล ชัวยชูหนู การศกษาเปรียบเปรียบผลสัฒนห้ทางการเรียนหลักการวทยาาศศร์
ของนักรเรียนชั้นมัธยมศกษาปีที่ 2 โดยใ้เทปโทรทศน์สัฒนการทคลองกับนักรเรียน
ทำการทคลองจรง ปริญญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศร์นครนทรวโรฒ ประสานมทร
2528, 59 หนา อัจฉาเนา

ลวน สายยศ และอัจฉมา สายยศ หลักการวิจัยทางการศกษา ศกษาพร 2528,
314 หนา

วณ รัตนวงศ การศกษาเปรียบเปรียบผลการสอนววิชาสังคมศกษาในวทยาลัยครุ โดยใ้
วคิไ้โอเทปกับการสอนโดยไม้ใ้วคิไ้โอเทป วทยานพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย
2514, 130 หนา อัจฉาเนา

วรพงศ คคิยะวรนนท์ การผลทรายการโทรทศน์เรีองของจรงและทุนจาลอง ปริญญานพนธ์
กศ.ม. มหาวิทยาลัยศร์นครนทรวโรฒ ประสานมทร 2528, 54 หนา อัจฉาเนา

วชรา ชัวยออน การศกษาเปรียบเปรียบผลการเรียนรู้ทักษะวลลเย็บอลของนักรเรียน
ชั้นประถมปีที่ 5 จาการสัฒนคัวยเทปโทรทศน์ที่เสนอภาพซาคัวยความเรีว 12 ภาพ
ค่อวนาที่ คัวยจาวนวนครังคางกัน ปริญญานพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศร์นครนทรวโรฒ
ประสานมทร 2530, 45 หนา อัจฉาเนา

ศรินทรวิโรฒ ประสานมิตร, มหาวิทยาลัย เอกสารประกอบการสัมมนาเทคโนโลยีทางการศึกษาเรื่อง เทคโนโลยีทางการศึกษากับการประถมศึกษา ปีการศึกษา 2524 339 หน้า อักสำเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 พิมพ์ครั้งที่ 2 โรงพิมพ์คุรุสภา 2525, 368 หน้า

รายงานประเมินความก้าวหน้า คุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2527 สำนักพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2528, 169 หน้า

ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2527 การประถมศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำนักงาน ศึกษานิเทศก์ ความคิดเห็นของครูประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ศึกษานิเทศก์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2527, 88 หน้า

สมาน ชาติยานนท์ "เทคโนโลยีทางการศึกษา" ประมวลบทความเกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2527, 140 หน้า
สนั่น ปัทมะทิน "ข้อดีข้อเสียของวิดีโอ" คาเมรา ปีที่ 1 ฉบับที่ 4 2527
หน้า 72 - 75

สุชาติ โพธิวิทย์ การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้โดยการสอนแบบบรรยายแล้วใช้ภาพยนตร์ ประกอบกับการสอนโดยใช้โทรทัศน์วงจรปิดสำหรับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา ปริชญานพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 154 หน้า อักสำเนา

โอภาส ศรีสะอาด การสอนวิทยาศาสตร์ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา โดยใช้โทรทัศน์วงจรปิด วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 125 หน้า
อักสำเนา

อนันต์ ศรีโสภะ ทฤษฎีการวัดและการทดสอบ ไทยวัฒนาพานิช 2525, 280 หน้า

- Beat Patrick M. "Report on Instructional Closed Circuit Television for 1957," Audio-Visual Communication Review. 7(4) : 306, May-June, 1959.
- Boucheret, P. "Experimental of the Dorian Technical Lycee," The Use of Closed Circuit Television in Technical Education. Council for Cultural Co-operation Strasborg, 1966. p. 55 - 57.
- Carner, Richard L. "An Evaluation of Teaching/Reading to Elementary Pupils Through Close Circuit TV," Dissertation Abstracts International. 23 : 160, 1962.
- Elrod, Elizabeth Lovcila. "Instant Replay Television as a tool for Teaching Certain Physical Aspects of Singing," Dissertation Abstracts International. 32(10) : 5823A, April, 1972.
- Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey, Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. 5th. ed., Tokyo, McGraw-Hill Book Company, 1981. 549 p.
- Holmes, Presaley D. Jr. A.V. Communication Review. 8 : 54, July - August, 1960.
- Kanner, Joseph H, Sanfor Katz and Peter B. Goldsmith. "Evaluation of Intensive Television for Teaching Basic Electricity," Audio-Visual Communication Review. 7(4) : 307 - 308, May - June, 1959.
- Pasewark, William Robert. "The Effectiveness of Television as a Medium of Learning Typewriting," Dissertation Abstracts. 17 : 579, 1957.
- Purdue University. "Closed Circuit Television Instruction," Research in Instructional Television and Film. Washington, D.C., U.S. office of education, 1967. 216 p.
- Romiszowski, A.J. APLET Yearbook of Educational and Instructional Technology 1972/73. ed. by A.J. Romiszowski. London, Association for Programmed Learning and Educational Technology, 1969. 411 p.
- Schwarzwalder, John C. "An Investigation of the Relative Effectiveness of Certain Specific TV. Techniques on Learning," A.V. Communication Review. 9 : A - 29, 1961.
- Siegel, Sidney. Nonparametric Statistics for the Behavioral Sciences. New York, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1956. 266 p.

ភាគដង្វក

ภาคผนวก ก
บทโทรทัศน์กิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

บทโทรทัศน์

วิชากิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เวลาในการ
เรียน 1 ชั่วโมง

เนื้อหา

1. การจับ การจับแบ่งออกเป็นหลายลักษณะ ได้แก่
 - 1.1 การจับหงาย
 - 1.2 การจับคว่ำ
 - 1.3 การจับหลัง
 - 1.4 การจับปรกหน้า
 - 1.5 การจับปรกข้าง
2. การตั้งวง การตั้งวงแบ่งออกเป็นหลายลักษณะ ได้แก่
 - 2.1 วงบน
 - 2.2 วงกลาง
 - 2.3 วงล่าง

จุดประสงค์

1. ทำท่าจับได้ถูกต้อง
2. บอกชื่อ ท่าทาง ลักษณะของการจับได้ถูกต้อง
3. บอกชื่อ ท่าทาง ลักษณะของการตั้งวงได้ถูกต้อง

การวัดผล

1. วัดผลโดยใช้แบบทดสอบภาคความรู้ จำนวน 15 ข้อ
2. วัดผลโดยใช้แบบประเมินค่าสำหรับภาคทักษะ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
1	ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เสนอ รายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนการสอน วิชา คนกรีนาศิลป์ ระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่อง นาฏยศัพท์	F/I คนกรีนกรเลง F/O คนกรีนกรเลง
2	M.S. พิธีกรนั่งพูด	สวัสดีคะนักเรียน วันนี้เรามาเรียนเรื่อง นาฏยศัพท์ ซึ่งเป็นท่ารำพื้นฐานในการรำไทย กันนะคะ โดยครูจะสอนให้นักเรียนรู้จักกับ การจับ และการตั้งวง
3	M.L.S. ให้เห็นครูนาฏศิลป์ 2 คน ที่นั่งอยู่ข้างพิธีกร M.S. ครูที่แสดงท่ารำประกอบ เป็นท้าวพระ M.S. ครูที่แสดงท่ารำประกอบ เป็นท้าวนาง M.L.S. พิธีกรและครูนาฏศิลป์ อีก 2 คน	ก่อนที่จะเราจะเริ่มเรียน ครูขอชี้แจงลักษณะการ เรียนในครั้งนี้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนนะคะ การ เรียนในครั้งนี้ครูจะเป็นผู้อธิบายให้นักเรียนฟัง ถึงวิธีการจับและการตั้งวง ในลักษณะต่าง ๆ พร้อม ๆ กับจะมีครูอีก 2 ท่านมาแสดงท่ารำ ประกอบให้นักเรียนดู โดยคุณครูท่านแรกจะแสดง ท่ารำประกอบเป็นท้าวพระ ส่วนครูอีกท่านหนึ่งจะ แสดงท่ารำประกอบเป็นท้าวนางนะคะ คุณครูทั้งสอง ท่านนี้จะแสดงท่ารำประกอบให้นักเรียนดูทีละ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
4	M.S. พิธีกร	2 ครั้ง และจะมีการแสดงภาพซ้ำอีก 3 ครั้ง ในการแสดงภาพซ้ำนี้ก็ขอให้นักเรียนได้ฝึกทำไปพร้อม ๆ กันด้วยหลังจากนั้นก็จะเป็นการให้นักเรียนฝึกซ้ำในแต่ละทำอีกครั้ง ก่อนที่เราจะผ่านไปเรียนในท่าถัดไป และเมื่อจบรายการนี้แล้ว ก็จะมีการทดสอบเพื่อดูว่านักเรียนเข้าใจและปฏิบัติตามในสิ่งที่ครูสอนได้ถูกต้องหรือไม่ เพราะฉะนั้นครูขอให้นักเรียนทุกคนตั้งใจดูและทำตามที่ครูบอกให้ทีละละ เอาละทีนี้เราก็นำเริ่มเรียนกันเลยดีกว่า และเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกความคุ้นเคย ครูขอให้นักเรียนทั้งหมดยืนขึ้นเลยละ แล้วจัดเป็นแถว 4 แถว แถวละประมาณ 5 คน อาจจะมากหรือน้อยกว่า 5 คนก็ไม่เป็นไรละ พร้อมทั้งขยายแถวแต่ละแถวออกไป 1 ช่วงแขน เสร็จหรือยังละ ขอความกรุณาคุณครูที่อยู่ในห้องช่วยดูด้วยละ ว่านักเรียนจัดแถวและเว้นระยะเรียบร้อยหรือไม่ เอาละ เสร็จแล้วใช่ไหมละ เมื่อเรียบร้อยแล้วทุกแถว คราวนี้เรามาตกลงกันก่อน ครูคิดว่านักเรียนในห้องนี้คงจะมีทั้งผู้ชายและผู้หญิงใช่ไหมละ เพราะฉะนั้นครูจะขอให้นักเรียนผู้ชายมาเป็นตัวพระ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
5	ม.ล.ส. ครูนาฏศิลป์ 2 คน ที่กำลังอยู่ในท่าเตรียมพร้อมสาธิต	โดยครูแบบจากครูที่แสดงท่าว่าเป็นกั้วพระ ส่วนนักเรียนหญิงว่าเป็นกั้วนาง โดยครูแบบจากครูที่แสดงท่าว่าเป็นกั้วนางเข้าใจใช่ไหมคะ เมื่อนักเรียนพร้อมแล้ว เราก็จะเริ่มเรียนกัน ทั้งแกการจับเลียนะคะ การจับคืออาการกริคนิ้ว โดยเอานิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือแตะกันไว้ โดยให้ปลายนิ้วหัวแม่มือจกกับข้อสุดท้ายของนิ้วชี้ ส่วนนิ้วที่เหลือทั้งสาม เขย็ดตรง แล้วกริคออกไป เป็นเหมือนรูปพัด ในการจับนั้นมีหลักอยู่ว่า จะคองหักข้อมือ เขาหาวงแขนเสมอนะคะ คอไปนี้ ขอให้นักเรียนลองท่าท่าจับพร้อมกันทั้งมือซ้ายและมือขวา เหมือนที่คุณครูกำลังทำอยู่ในขณะนี้ กั้วพระและกั้วนางจะมีวิธีการท่าท่าจับเหมือนกัน ขอให้นักเรียนดูให้ดี
6		นักเรียนดูอีกครั้งนะคะ
7	ม.ล.ส. ภาพครูนาฏศิลป์กำลังสาธิตการจับ 3 ครั้ง	คราวนี้นักเรียนลองทำตามครูช้า ๆ นะคะ เตรียมกั้ว เอาละ คราวนี้ลองท่าท่าจับคู่อีกที โดยครูจะเป็นผู้นำจำนวนครั้งให้เหมือนเมื่อครูนี้เตรียมกั้วคะ ท่า 1 ท่า 2 ท่า 3 ท่า 4 ท่า 5

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
8	M.S. พิธีกร	เก่งมากเลยคะนักเรียน ครูเชื่อว่านักเรียน คงจะทำท่าจับกันได้แล้วทุกคน แต่ท่าจับนี้ยัง แบ่งออกเป็นหลายลักษณะด้วยกัน ครูจะสอนให้ นักเรียนได้รู้จักกับการจับลักษณะแรกคือ การจับ หงายนะคะ
9	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คน กำลังสาธิตการจับหงาย	การจับหงายนั่นคือ การที่ผู้รำหงายท้องแขน หรือข้อมือขึ้นข้างบน โดยให้ปลายนิ้วที่กำลังทำ ลักษณะจับขึ้นข้างบนคว่ำและข้อสำคัญคั้งที่ นักเรียนได้ทราบไป เมื่อครูนี้คือนักเรียนจะต้อง หักข้อมือเข้าหาวงแขนควายนะคะ
10		นักเรียนลองดูอีกครั้งนะคะ
11	M.L.S. ภาพครูนาฏศิลป์กำลัง สาธิตการจับหงาย 3 ครั้ง	คราวนี้นักเรียนลองทำตามครูช้า ๆ นะคะ เตรียมตัว
12	M.S. พิธีกร	เอาละ คราวนี้นักเรียนลองฝึกท่าท่าจับหงายดู อีกที โดยครูจะเป็นผู้นับจำนวนครั้งให้เหมือน เมื่อครูนี้ เตรียมตัวนะคะ ท่า 1 ท่า 2 ท่า 3 ท่า 4 ท่า 5

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
13	A.S. พิชกร M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง สาธิต	ให้นักเรียนหัดทำเมื่อครูนี้เรียกว่า การจับหงาย คงจะทำได้ไม่ยากนะคะ ที่นี้ลองมาฝึกการจับคว่ำ บ้าง การจับคว่ำคือการที่ผู้ว่าคว่ำท้องแขนหรือ ข้อมือลง โดยให้ปลายนิ้วที่กำลังทำลักษณะจับขั้ว ลงข้างล่างด้วย ซึ่งในการทำจับคว่ำนี้ก็คล้ายกับ จับหงายที่นักเรียนฝึกไปเมื่อครูนี้ เพียงแต่ว่า พลิกคว่ำท้องแขนโดยให้ปลายนิ้วขั้วลงข้างล่างกลับ กับการจับหงายเท่านั้นเอง แค่นี้ก็ไม่ได้ยาก นักเรียนต้องหัดข้อมือเข้าหาลำตัวด้วยนะคะ
14		ครูจะสาธิตให้นักเรียนดูอีกครั้งหนึ่ง ตั้งใจดูให้ ดีนะคะ
15	M.L.S. ภาพครูนาฏศิลป์ 2 คน กำลังสาธิตการจับคว่ำ 3 ครั้ง	เอาละคะ คราวนี้เรามาดูภาพซ้ำ แล้วลองทำ ไปด้วยอีก 3 ครั้ง เกรียมตัว
16	M.S. พิชกร	นักเรียนลองฝึกทำเองอีก 5 ครั้งนะคะ ครูจะ เป็นผู้นับจำนวนให้ ถ้าครูนับ 1 ก็หมายความว่า ให้นักเรียนฝึกทำครั้งที่ 1 นับ 2 ก็คือ ฝึกทำ ครั้งที่ 2 จนครบ 5 ครั้ง เข้าใจไหมคะ เกรียมตัว ทำ 1 ทำ 2 ทำ 3 ทำ 4 ทำ 5

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
17	M.S. พิธีกร	นักเรียนได้รู้จักกับการจับคว่ำ การจับหงาย ต่อไปจะให้นักเรียนได้รู้จักกับการจับอีกลักษณะ หนึ่ง ได้แก่ การจับหลัง นะคะ
18	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คน สาธิตการจับหลัง	การจับหลังนั้นเป็นการส่งลำแขนไปข้างหลัง คว่ำท้องแขนลงแก่นักเรียนจะคล้องข้อมือขึ้น โดยให้ปลายนิ้วชี้ ชี้ขึ้นข้างบน นักเรียนลองดูอีกครั้งนะคะ
19	M.L.S. การจับหลัง 3 ครั้ง โดยครูนาฏศิลป์	นักเรียนคงจะพอจะรู้จักลักษณะของการจับหลังพอ สมควรแล้ว ครูจะสาธิตอย่างช้า ๆ ให้นักเรียนดู พร้อม ๆ กันนี้ให้นักเรียนลองฝึกทำตามไปด้วย นะคะ
20	M.S. พิธีกร	เก่งมากคะ นักเรียนทุกคนคงจะตั้งใจศึกษานะคะ ทีนี้ครูจะลองให้นักเรียนฝึกทำการจับหลัง พร้อม ๆ กันทุกคนนะคะ โดยครูจะเป็นคนบอกให้นักเรียน ทำในแต่ละครั้งเอง เกรียมตัว...ทำ 1... ทำ 2...ทำ 3...ทำ 4...ทำ 5...
21	M.S. พิธีกร	นอกจากการจับหงาย การจับคว่ำและการจับหลัง แล้ว ยังมีการจับปรกหน้าซึ่งเป็นอีกลักษณะหนึ่งที่ นักเรียนควรรู้จักและฝึกปฏิบัติให้ได้ เราลองมาทำ ความรู้จักกับการจับปรกหน้ากันเลยดีกว่านะคะ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
22	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 ครูกำลัง สาธิตการจับปรกหน้า	การจับปรกหน้านั้นในส่วนข้อมือและนิ้วมือก็ทำ เหมือนกับการจับหางนั้นเอง คือจะต้องทำการ จับมือ โดยให้ปลายนิ้วชี้ขึ้นข้างบนและหักข้อมือ เข้าหาลำตัว ในส่วนลำแขนนั้นให้ลำแขนส่วนล่าง หันเข้าหาตัว ทั้งแขนและมืออยู่ข้างหน้า ยก ลำแขนส่วนบนเล็กน้อยทั้งลำแขนส่วนล่างท่ามุมที่ ข้อศอก หันจับเข้าหาหน้าผากในการยกลำแขนว่า ควรจะอยู่ระดับไหน ให้นักเรียนสังเกตที่ปลาย นิ้วมือที่ทำการจับ โดยให้สูงกว่าระดับหน้าผาก ในส่วนการยกลำแขนก็จะได้อความเหมาะสมสวย งามเองนะคะ นักเรียนลองดูอีกครั้งนะคะ
23	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง สาธิตการจับปรกหน้า	ต่อไปครูจะสาธิตการจับปรกหน้าอย่างช้า ๆ ให้ นักเรียนดู ขอให้นักเรียนลองทำการฝึกตามไป ด้วยนะคะ
24	M.S. พิธีกร	คราวนี้ครูจะลองให้นักเรียนลองฝึกทำจับปรกหน้า เองบ้างโดยไม่มีครูสาธิต เตรียมพร้อมนะคะ ท่า 1... ท่า 2... ท่า 3... ท่า 4... ท่า 5. เสร็จแล้วนะคะ สำหรับการจับปรกหน้าคงยังไม่ เหนียวนะคะ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
25	M.S. พิธีกร	จับที่นักเรียนควรรู้ลักษณะหนึ่งคือ จับปรกข้างให้นักเรียนตั้งใจกันนะคะ เคี้ยวครู่จะได้ให้นักเรียนพักกันบ้างหลังจากจบเรื่องนี้
26	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คน กำลังสาธิต	การจับข้างนั้นก็มึลักษณะที่คล้ายกันกับการจับปรกหน้า แต่ในช่วงของลำแขนนั้นเราให้อยู่ที่ข้างลำตัว ทำแนวขนากับลำตัวและในส่วนของจับมือ ให้ปลายนิ้วหันเข้าหาแง่ศีรษะหรือเหนือใบหูขึ้นไปเล็กน้อย ตรงบริเวณขมับนั่นเอง
27		นักเรียนลองดูคุณครูสาธิตอีกครั้งนะคะ
28	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง สาธิตให้นักเรียนดู 3 ครั้ง	ทีนี้ครูอยากให้นักเรียนลองทำตามครูดูอย่างช้า ๆ สัก 3 ครั้งด้วยความตั้งใจนะคะ เริ่มเลยนะ
29	M.S. พิธีกร	ก็คงจะเหมือนกับที่ได้ผ่านมาก็คือครูจะให้นักเรียนทดลองทำให้ครูดูหน่อยนะคะว่าทำกันได้คล่องหรือยัง เตรียมตัวนะคะ ทำ 1... ทำ 2... ทำ 3... ทำ 4... ทำ 5...
30	M.S. พิธีกร	ความที่ได้ให้สัญญากับนักเรียนทุกคนไว้คือจะให้นักเรียนพักสักครู ขอให้นักเรียนนั่งลงกับพื้นได้เลยนะคะ แ่คงรักษาแถวของตนเองให้ดี ที่ผ่านมานั้นเป็นการจับลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ การจับ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
31	M.S. พิชกร	หงาย การจับคว่ำ การจับหลัง การจับปรกหน้า และการจับปรกข้าง ซึ่งเป็นท่าหน้าเบื้องต้นหรือนาฏยศัพท์ที่จะเป็นพื้นฐานไปสู่การรำต่าง ๆ ของไทยโดยเราจะนำไปผสมกับท่ารำชนิดอื่น ๆ ที่นักเรียนจะต้องศึกษาต่อไป คงจะหายเหนื่อยกันแล้วนะคะ ขอให้นักเรียนลุกขึ้น แล้วจัดระยะแถวให้เรียบร้อย เตรียมตัวสนุกต่อไปนะคะ นาฏยศัพท์ที่จะนำไปประกอบการรำไทยนั้นในส่วนที่ใช้แขนและมือ และนักเรียนควรจะต้องรู้จักคือการตั้งวง ซึ่งในการตั้งวงนี้ครูจะให้ นักเรียนรู้จัก 4. ลักษณะคือ การตั้งวงบน การตั้งวงกลาง การตั้งวงล่าง และการตั้งวงหน้า แต่ในการตั้งวงนี้ ท้าวพระตวันางจะรำไม่เหมือนกัน นักเรียนชายต้องตั้งใจดูครูทำสาธิตเป็นท้าวพระ ส่วนนักเรียนหญิงขอให้ครูทำสาธิตเป็นทวันางให้คินะคะ ไม่ยากเลย
32	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลังสาธิตการตั้งวงบน	ก่อนอื่นเรามารู้จักการตั้งวง ลักษณะแรกกันดีกว่านะคะ ได้แก่การตั้งวงบน ซึ่งจะเริ่มจากการยกแขนข้างใดข้างหนึ่งขึ้น ในที่นี้ครูจะให้ เป็นแขนขวา มาก่อน ยกแขนขวาขึ้นให้สูง โดยแขนนี้จะอยู่ข้าง

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
		ลำตัว หอคล้าแซนโค้ง โครูปตามที่ครูกำลังทำ ให้ดู ให้ล้าแซนส่วนบนลาคจากไหล่เล็กน้อย โน้มล้าแซนส่วนล่างขึ้น ส่วนมือนั้นให้ทั้งขึ้นทั้ง 4 นิ้ว ปลายนิ้วทั้ง 4 หันเข้าหาศีรษะหันฝ่ามือออก นิ้วหัวแม่มืองอเข้าหาฝ่ามือเล็กน้อยพร้อมกับหัก ข้อมือเข้าหาล้าแซน
33	M.S. ครูนาฏศิลป์แสดงเป็น กั้วพระ	ในการท้วงวงบนนี้ตัวพระกับกั้วนางจะต่างกันเล็กน้อยคือ กั้วพระนั้นปลายนิ้วจะอยู่ที่แง่ศีรษะหรือสูงกว่าหางคิ้วเล็กน้อย ถ้าสูงมากเกินไปเราเรียกว่า "ล้น" จะไม่สวย
34	M.S. ครูนาฏศิลป์แสดงเป็นกั้ว นาง	ส่วนวงบนของกั้วนางนั้นปลายนิ้วจะอยู่ที่หางคิ้วเท่านั้น และวงแขนยังหุบและคอนมาข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อความอ่อนช้อยสวยงามแสดงลักษณะของหญิง
35	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนสาธิต การท้วงวงบน	ให้นักเรียนลองดูอีกครั้งนะคะ ก่อนจะฝึกหัด โดยนักเรียนชายครูที่แสดงเป็นกั้วพระ นักเรียนหญิงครูที่แสดงเป็นกั้วนาง
36	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง สาธิตการท้วงวงบน ขวา 3 ครั้ง ซ้าย 3 ครั้ง	นักเรียนที่นำรักคะ ลองมาดูพร้อมทั้งทำตามอย่างช้า ๆ นะคะ โดยเริ่มจากขวา 3 ครั้ง ซ้าย 3 ครั้ง เตรียมตัวนะคะ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
37	M.S. พิธีกร	เป็นไงคะ นักเรียนคงพอทำได้แล้วใช่ไหมคะ เพื่อความมั่นใจ ครูอยากให้นักเรียนหัดทำอีก โดยครูจะคอยบอก ขวา ซ้ายให้ เมื่อครูบอก ขวาก็ให้นักเรียนทำท่าวางบน โดยใช้แขนขวา และเมื่อครูบอกซ้ายก็หมายความว่าให้นักเรียน ทำท่าวางบนโดยใช้แขนซ้าย เข้าใจไหมคะ เริ่ม เลยคะ เตรียมตัว ทำขวา...ทำซ้าย...ทำขวา.. ทำซ้าย...ทำขวา...ทำซ้าย... เก่งมากคะ พอละคะ
38	L.O.U. ครูนาฏศิลป์ 2 คนช่วยระดับ สะเอว ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง ทำการสาธิตท่าวางกลาง	ให้นักเรียนหัดรำไปนั้นเรียกว่า วงบน ที่นี้ก็มาถึง การตั้งวงกลางบ้างนะคะ การตั้งวงกลางก็คล้ายกับการตั้งวงบน เพียงแค่ระดับส่วนบนของแขนให้ต่ำกว่าวงบนเล็กน้อย และกะให้ปลายนิ้วสูงเพียงระดับไหล่หรือต่ำกว่าเล็กน้อย
39	M.S. ครูที่สาธิตท่ารำของตัวพระ	การตั้งวงกลางนี้ สำหรับตัวพระให้ทำวงแขนผายออกไปข้าง ๆ ลำตัว
40	M.S. ครูที่สาธิตท่ารำของตัวนาง	ส่วนการตั้งวงกลางของตัวนาง ให้หุบลำแขนก่อนมาข้างหน้าเล็กน้อยนะคะ

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
41	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนสาธิต การตั้งวงกลาง	นักเรียนครูอีกครั้งนะคะ และในการท่วงกลาง นี้ครูจะให้กระทำพร้อมกันทั้งมือซ้ายและขวาเลย
42	M.L.S. ภาพครูนาฏศิลป์ 2 คน กำลังทำการสาธิตวงกลาง 3 ครั้ง	เอาละคะ คราวนี้เราก็มานาฏภาพซ้ำ และลองทำ ตามไปด้วยสัก 3 ครั้ง เกรียมตัวนะคะ
43	M.S. พิธีกร	เมื่อนักเรียนลองฝึกตามครูแล้ว คราวนี้ครูจะให้ นักเรียนลองทำเองบ้างนะคะ คงจะทำได้ดีทุก คน ครูจะเริ่มนับเลยนะคะ เกรียมตัว ทำ 1... ทำ 2... ทำ 3... ทำ 4... ทำ 5...
44	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนกำลัง สาธิตการตั้งวงกลาง	เป็นใจคะ รู้จักการตั้งวงบน การตั้งวงกลางแล้ว คราวนี้มารู้จักการตั้งวงล่างบ้างนะคะ การตั้งวง ล่างนั้น ให้ปลายนิ้วทั้งสองอยู่ระดับข้อมือหรือหัว เข่าขึ้นซัก นิ้วหัวแม่มือจรดเข้าหาฝ่ามือเล็กน้อย พร้อม ทั้งหักข้อมือเข้าหาลำแขน ในส่วนของลำแขนนั้น ตัวพระกับตัวนางจะแตกคางกันออกไปเล็กน้อย
45	M.S. ครูนาฏศิลป์ที่แสดงการตั้งวง ล่างของตัวพระ	การตั้งวงล่างของตัวพระนั้นต้องทำให้วงแขนเป็น ช่องระหว่างข้อพับแขนกับเข่าซ้ายหรือที่เรียกว่า ตอกล้วย ส่วนของวงจะกว้างกว่าตัวนาง

ลำดับที่	ภาพ	เสียง
46	M.S. ครูนาฏศิลป์ที่แสดงการตั้ง วงกลางของทวันาง	ส่วนวงล่างของทวันางนั้น วงแขนจะแคบกว่าทวันาง พระ เพื่อความอ่อนช้อยสวยงาม
47	M.L.S. ครูนาฏศิลป์ 2 คนสาธิต การตั้งวงล่าง	นักเรียนครูครูสาธิตให้ดูอีกครั้งนะคะ และในการ ทำวงล่างนี้ ครูจะให้ให้นักเรียนทำพร้อมกันทั้งมือ ซ้ายและมือขวาเลยนะคะ
48	M.L.S. ครูนาฏศิลป์กำลัง สาธิตวงล่าง 3 ครั้ง	ต่อไปนี้เราลองมาฝึกทำคามครูอย่างช้า ๆ นะคะ เตรียมตัว
49	M.S. พิธีกร	เอาละ คราวนี้ลองมาฝึกทำกันเองบ้างนะคะ ครู จะคอยนับจังหวะให้ นะคะ เตรียมตัว ทำ 1 ทำ 2 ทำ 3 ทำ 4 ทำ 5
50	L.S. พิธีกรและครูนาฏศิลป์ 2 คน	การตั้งวงที่เราฝึกกันมาทั้งการตั้งวงบน การตั้ง วงกลาง การตั้งวงล่าง ก็หมดเพียงแค่นี้ นะคะ วันนี้คงจะสนุกสนานกันพอสมควรนะคะ ครูขออย่า ให้นักเรียนนำความรู้วันนี้ไปฝึกซ้อมเพิ่มเติมให้ คล่องแคล่วขึ้น นักเรียนจะได้มีพื้นฐานการรำที่ ถูกต้อง สำหรับวันนี้ครูขอจบรายการเพียงเท่านี้ สวัสดีค่ะ

ภาคผนวก ข

คู่มือการสอนกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

คู่มือการสอน

วิชา กิจกรรมนาฏศิลป์

เนื้อหา นาฏยศัพท์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จุดประสงค์

1. ทำท่าจับไค้ถูกต้อง
2. บอกชื่อ ท่าทาง ลักษณะของการจับไค้ถูกต้อง
3. ทำท่าตั้งวงไค้ถูกต้อง
4. บอกชื่อ ท่าทาง ลักษณะของการตั้งวงไค้ถูกต้อง

เนื้อหา

1. การจับ
 - 1.1 การจับหงาย
 - 1.2 การจับคว่ำ
 - 1.3 การจับหลัง
 - 1.4 การจับปรกหน้า
 - 1.5 การจับปรกข้าง

กิจกรรม

1. ฝึกการจับลักษณะต่าง ๆ ให้ถูกต้องสวยงาม
2. ฝึกการตั้งวงลักษณะต่าง ๆ ให้ถูกต้องสวยงาม

ลำดับขั้นการสอน

ลำดับที่ 1 ขั้นเตรียม

- ก. การเตรียมงานของครู
 - ศึกษาคู่มือและหัดทำนาฏยศัพท์ท่าที่เสนอแนะไว้ในคู่มือครู
- ข. การนำเข้าสู่บทเรียน
 - ครูเล่าถึงประวัตินาฏศิลป์ พอสั่งเซป
- ค. ครูแบ่งนักเรียนจำนวน 20 คนออกเป็น 4 แถว ๆ ละ 5 คน โดยให้ยืนห่างกันประมาณ 1 ช่วงแขน
- ง. การจัดชั้น
 - ครูจัดโต๊ะเรียนไว้หลังชั้นเพื่อให้มีพื้นที่สำหรับฝึกหัด

ลำดับที่ 2 ขั้นสอน

- ก. ครูอธิบายนาฏยศัพท์ท่าลำดับเนื้อหาให้นักเรียนฟัง
- ข. ครูสาธิตนาฏยศัพท์ท่าลำดับเนื้อหาให้นักเรียนฟัง
- ค. ครูให้นักเรียนฝึกหัดกระทำตาม

ลำดับที่ 3 ขั้นสรุป

- ก. ครูทบทวนและฝึกหัดเนื้อหาตามลำดับที่ได้เรียนมา

การประเมินผล

- ก. แบบทดสอบภาคความรู้กิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ จำนวน 15 ข้อ
- ข. แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนตามแบบสังเกตที่กำหนดไว้

ภาคผนวก ค
แบบทดสอบภาคความรู้กิจกรรมนาฏศิลป์

แบบทดสอบภาคความรู้วิชากิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

สอบวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ข้อสอบจำนวน 15 ข้อ

ผู้สอบชื่อ.....

คำสั่ง จงทำเครื่องหมายกากบาท () ลงหน้าข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

1. นิ้วที่ใช้แสดงการจับคือนิ้วใด

ก. นิ้วชี้กับนิ้วก้อย

ข. นิ้วชี้กับนิ้วกลาง

ค. นิ้วชี้กับนิ้วนาง

ง. นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือ

2. ในการจับนั้นเราต้องทำอย่างไร

ก. หักข้อมือออกนอกวงแขน

ข. หักข้อมือเข้าหาวงแขน

ค. หักข้อมือออกข้างวงแขน

ง. หักข้อมือตะแคงกับวงแขน

3. จากภาพข้างล่างนี้ เป็นภาพที่แสดงลักษณะอะไร

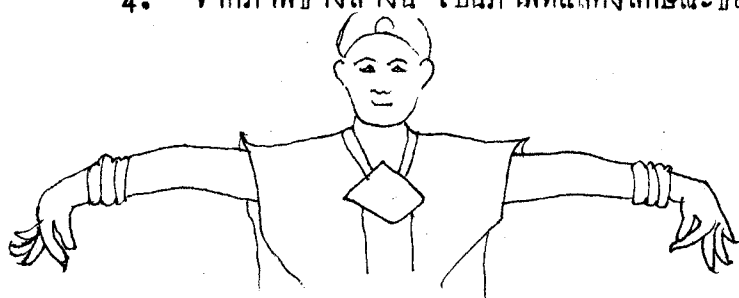
ก. การจับหงาย

ข. การจับคว่ำ

ค. การจับปรกหน้า

ง. การจับปรกข้าง

4. จากภาพข้างล่างนี้ เป็นภาพที่แสดงลักษณะของอะไร

ก. การจับหงาย

ข. การจับคว่ำ

ค. การจับปรกหน้า

ง. การจับปรกข้าง

5. การจับหลังนั้นปลายนิ้วจะชี้ไปทางใด

ก. ชี้ออกข้าง	ข. ชีงกลาง
ค. ชี้นข้างบน	ง. ชีเขาลำตัว
6. การจับปรกหน้าเราจะคองหันจับไปที่ใด

ก. หน้าผาก	ข. สะเอว
ค. ขายพก	ง. แงศรัษะ
7. การจับปรกข้างปลายนิ้วจะอยู่ที่ตำแหน่งใด

ก. หน้าผาก	ข. สะเอว
ค. ขายพก	ง. แงศรัษะ
8. การทึงวงบนของท้าวพระ ปลายนิ้วจะอยู่ที่ใด

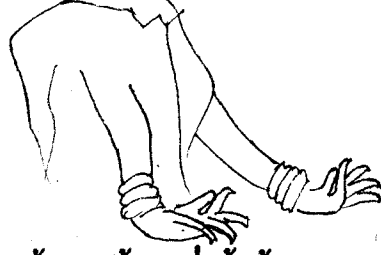
ก. หน้าผาก	ข. ทางคิ้ว
ค. ขายพก	ง. แงศรัษะ
9. การทึงวงบนของท้าวนาง ปลายนิ้วจะอยู่ที่ใด

ก. หน้าผาก	ข. ทางคิ้ว
ค. ขายพก	ง. แงศรัษะ
10. การทึงวงกลางนั้นคล้ายกับการทึงวงบน แต่แตกต่างกันที่.....

ก. วงกลางปลายนิ้วสูงเพียงระดับไหล่	ข. วงกลางปลายนิ้วสูงแค่ทางคิ้ว
ค. วงกลางปลายนิ้วสูงแค่หน้าผาก	ง. วงกลางปลายนิ้วสูงแค่ขายพก
11. การทึงวงล่างของท้าวนางจะคางจากท้าวพระที่.....

ก. วงล่างของท้าวนางปลายนิ้วอยู่ที่หน้าผาก	ข. วงล่างของท้าวนางวงแบนแคบกว่าท้าวพระ
ค. วงล่างของท้าวนางวงแบนกว้างกว่าท้าวพระ	ง. วงล่างของท้าวนางปลายนิ้วอยู่ที่ทางคิ้ว

12. จากภาพข้างล่างนี้ เป็นภาพที่แสดงลักษณะของอะไร

- ก. การจับปรกหลัง
- ข. การจับปรกหน้า
- ค. การจับปรกข้าง
- ง. การจับคว่ำ

13. การยกแขนข้างใดข้างหนึ่งขึ้นข้างลำตัว ทอกลำแขนโค้ง โนมแขนส่วนล่างขึ้น มือทั้งสองทั้ง 4 นิ้ว ปลายนิ้วหันเข้าหาศีรษะ หันฝ่ามือออก เป็นการแสดงลักษณะของอะไร

- ก. การค้ำวงบน
- ข. การค้ำวงกลาง
- ค. การค้ำวงล่าง
- ง. การจับปรกหน้า

14. บริเวณใดที่เรียกว่า "ชายพก"

- ก. บริเวณหัวเข็มขัด
- ข. บริเวณเขมับ
- ค. บริเวณหน้าอก
- ง. บริเวณอก

15. จากภาพข้างล่างนี้ เป็นภาพที่แสดงลักษณะของอะไร

- ก. วงบน
- ข. วงล่าง
- ค. วงกลาง
- ง. วงหน้า

ภาคผนวก ง

แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

แบบสังเกตการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์

ชื่อครูผู้สังเกต

ชื่อนักเรียน

พฤติกรรมปฏิบัติ	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	ยังไม่ดี	ไม่ดีเลย
1. การจับหางาย					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
2. การจับคว่า					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
3. การจับหลัง					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
4. การจับปรกหน้า					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
5. การจับปรกข้าง					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					

พฤติกรรมการปฏิบัติ	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	ยังไม่มีดี	ไม่ดีเลย
6. การตั้งวงบน					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
7. การตั้งวงกลาง					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
8. การตั้งวงล่าง					
- ความถูกต้อง					
- ความสวยงาม คล่องแคล่ว					
รวม					

รวมทั้งหมด.....คะแนน

ภาคผนวก จ
ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ

ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์

ข้อที่	P_H	P_L	F	r
1.	.42	.11	.25	.39
2.	.89	.29	.61	.61
3.	.71	.18	.44	.53
4.	.50	.16	.32	.38
5.	.93	.62	.79	.44
6.	.55	.11	.31	.50
7.	.61	.34	.47	.27
8.	.66	.13	.38	.55
9.	.42	.11	.25	.39
10.	.55	.16	.34	.43
11.	.50	.16	.32	.38
12.	.34	.08	.20	.38
13.	.55	.06	.27	.59
14.	.50	.29	.39	.22
15.	.53	.26	.39	.28

ตารางแสดงค่า p , q และ pq ของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์
ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์

ข้อ ข้อที่	p	q	pq
1.	.80	.20	.16
2.	.42	.58	.24
3.	.24	.76	.18
4.	.28	.72	.20
5.	.18	.82	.15
6.	.74	.26	.19
7.	.36	.64	.23
8.	.46	.54	.25
9.	.16	.84	.13
10.	.38	.62	.24
11.	.34	.66	.22
12.	.50	.50	.25
13.	.30	.70	.21
14.	.44	.56	.25
15.	.28	.72	.20

การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้กิจกรรม
 นาฏศิลป์ภาคความรู้เรื่อง นาฏยศัพท์ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเคอร์ - ริชาร์ดสัน
 (Kuder - Richardson)

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{15}{15-1} \left[1 - \frac{3.1}{15.7041} \right] \\
 &= 0.8599
 \end{aligned}$$

แบบทดสอบมีความเชื่อมั่น 0.86

ภาคผนวก ฉ
ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของการสังเกต

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตการณ์เรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์
โดยการคำนวณหาค่าความสอดคล้อง (W) โดยใช้สูตร The Kendall

Coefficient Concordance : W (Siegel. 1956 : 235)

$$\begin{aligned}
 \text{จากสูตร } W &= \frac{S}{\frac{1}{12} k^2 (N^3 - N) - k \sum T} \\
 &= \frac{4660.25}{\frac{1}{12} (3)^2 (20^3 - 20) - 3 \times 44} \\
 &= 0.7962
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 \text{และจากสูตร } X^2 &= k (N - 1) W \\
 &= 3(20 - 1) (0.7962) \\
 &= 45.3834 *
 \end{aligned}$$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
จากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ

บทคัดย่อ

ของ

อนันต์นพ นิรมล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

เมษายน 2531

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์กับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ประจำปีการศึกษา 2530 จำนวน 40 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากเทปโทรทัศน์ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนกิจกรรมนาฏศิลป์จากการสอนปกติ หลังจากเรียนจบบทเรียนแล้ว วัดผลการเรียนรู้ทั้งภาคความรู้และภาคปฏิบัติของนักเรียนทั้งสองกลุ่มทันที แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มโดย $t - test$

Independent

ผลการศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้กิจกรรมนาฏศิลป์ภาคปฏิบัติของนักเรียนที่เรียนจากเทปโทรทัศน์สูงกว่าผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนจากการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลการเรียนรู้ภาคความรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

A COMPARATIVE STUDY OF PRATHOM SUKSA V STUDENTS'
THAI CLASSICAL DANCING LEARNING ACHIEVEMENT
THROUGH VIDEO TAPE AND CONVENTIONAL INSTRUCTION

AN ABSTRACT

BY

ANANNOP NIRAMOL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakarinwirot University

April 1988

The purpose of this research was to compare the students' Thai classical dancing learning achievement through video tape and conventional instruction.

The samples, consisting of 40 Prathom Suksa 5 students of Pitsanuloke Kindergarten School in Changwat Pitsanuloke in the academic year 1987, were randomly assigned into an experimental group and a control group, 20 students in each group. The experimental group learned through video tape. The control group learned through conventional instruction. Immediately after the lessons, the test for their knowledge and the rating scales for their performances were administered. Data were then analyzed by using t - test independent.

It was found that the experimental group's performances in Thai classical dancing were significantly higher than those of the control group at .05 level. But there was not significant difference in knowledge of the two groups.